

Ще однією не менш важливою проблемою є те, що багато дітей замовчують жорстоке поводження по відношенню до них в сім'ї, ховають побої та синці. Причиною цього стає страх перед батьками та погіршення умов в родині. Але кожна дитина має право на звернення до органів, які запобігають домашньому насильству, задля захисту своїх прав та свобод. Ці органи повинні забезпечити належне виховання дітей та нормальне ставлення до них в сім'ї [1, с. 29].

Тож домашнє насильство стосовно дітей є серйозною проблемою, яка потребує вирішення з боку органів державної влади. Незважаючи на ситуацію в країні, кожна дитина повинна бути захищена на законодавчому рівні.

Список використаних джерел:

1. Захарченко О. В. Протидія домашньому насильству стосовно дітей в умовах воєнного стану. *Захист прав та інтересів дітей і жінок в умовах воєнного стану*: матер. Всеукр. наук.-практ. семінару (м. Дніпро, 29 квітня 2022 р.). Дніпро : ДДУВС, 2022. С. 28-29.
2. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 р. № 2229-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19/ed20230803#Text>.

Дарина КОХАНОВСЬКА,

курсант

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Каріна ПІСОЦЬКА,

доцент кафедри адміністративного
права та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор філософії в галузі права

**ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЯ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ
В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ: ВИКЛИКИ ТА ВИРІШЕННЯ
ПРОБЛЕМИ**

Домашнє насильство включає в себе акти фізичного, сексуального, психологічного чи економічного насильства, які мають місце проживання в сім'ї або в місці проживання, як між родичами, так і між колишніми або теперішніми партнерами, або між особами, які спільно проживають, Умови воєнного стану залишають перед суспільством низку складних викликів, серед яких важливе місце займає проблема домашнього насильства. Забезпечення безпеки та захисту громадян у таких умовах вимагає особливої уваги до причин та умов, які сприяють насильству в родині. Даний аспект вимагає комплексного підходу, включаючи розробку стратегій соціально-

економічного розвитку, удосконалення законодавства та активну участь громадськості. У цьому контексті важливо розглядати взаємодію різних сфер суспільства для ефективного запобігання та протидії домашньому насильству в умовах воєнного конфлікту.

Важливо зазначити, що навіть якщо особи, які вчиняють насильство, не перебувають у родинних чи шлюбних відносинах з потерпілою стороною, це все одно вважається домашнім насильством. Також визнаються загрози вчинення подібних дій [1].

В умовах воєнного стану боротьба з домашнім насильством, що представляє значущу загрозу для загального розвитку держави [2], ускладнюється об'єктивною неможливістю належно організувати діяльність відповідних державних установ на відповідному рівні.

У нашому суспільстві є негативна тенденція, яка виникає в тому, що значна кількість постраждалих не звертається до поліції чи соціальних служб. Більшість громадян вважає, що в умовах воєнного стану, коли обмеження певних прав є законними та обумовленими потребами при введенні відповідного правового режиму, домашнє насильство з іншими загрозами не представляє собою настільки значного порушення [3]. Іншими словами, самі постраждалі приховують реальний стан речей щодо проявів домашнього насильства.

Відповідно до статті 3 Конституції України, в країні визнається, що людина, її життя, здоров'я, честь, гідність, недоторканність та безпека є найвищими соціальними цінностями. Забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави [4]. Таким чином, визначення шляхів удосконалення та протидії домашньому насильству стає завданням, що сприяє виконанню державою взятих на себе зобов'язань із забезпечення прав і свобод людини.

У листопаді 2011 року Україна ратифікувала Конвенцію Ради Європи про запобігання та боротьбу з насильством щодо жінок та домашнім насильством. Ця конвенція вимагає від урядів країн-учасниць прийняти конкретні заходи для протидії всім формам насильства щодо жінок [5].

Проблема насильства в Україні не була предметом спеціальних досліджень соціологів, психологів та соціальних практиків. Головними дослідниками її стали переважно криміналісти, які займалися вивченням сфери тяжких злочинів, зокрема тих, що відбуваються у сімейно-побутовій сфері. Для ефективної боротьби з домашнім насильством важливо комплексно подолати такі проблеми, як безробіття, низький соціально-економічний розвиток, недостатня кількість робочих місць, нестабільне матеріальне положення сімей. Адже ці фактори забезпечують можливість створення сприятливого середовища для виховання дітей та розвитку почуття відповідального батьківства. Протидія домашньому насильству, розглянута як об'єкт адміністративно-правового регулювання, включає комплекс заходів, які вживаються суб'єктами владних повноважень. Їхнє

завдання – виявлення причин і умов, що сприяли вчиненню домашнього насильства, запобігання йому в сім'ї, а також уникнення, ліквідація наслідків насильства та притягнення винних до відповідальності. Це досягається шляхом застосування адміністративного законодавства, спрямованого на регулювання громадського порядку у відносинах із сім'єю з метою забезпечення конституційних прав та законних інтересів людини і громадянина [6].

Таким чином, запобігання та протидія домашньому насильству в умовах воєнного стану – виклик, який потребує комплексного розгляду. Урахування економічної та соціальної нестабільності є ключовим елементом. Безробіття та низький рівень життя сімей можуть стати причиною насильства. Розвиток ефективних механізмів та інструментів правової підтримки є зниженням факторів ризику. Адже державна роль виявляється у створенні та вдосконаленні законів, спрямованих на запобігання та покарання домашнього насильства. Ефективність правових заходів важлива для створення безпечного середовища.

Важливо залучити і громадськість, адже активна участь громадян та громадських організацій може значно допомогти у розв'язанні цієї проблематики. Загалом, рішення проблеми домашнього насильства в умовах воєнного стану потребує координації різних сфер – від законодавства та економічного розвитку до соціальної підтримки та громадської участі.

Список використаних джерел:

1. Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 р. № 2229-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2018, № 5, ст. 35.
2. Поняття та види домашнього насильства. URL : <https://voskresenska.rada.today/wp-content/uploads/2020/11/ponyattya-tavydy-domashnogo-nasylstva>.
3. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015 р. № 389-VIII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>.
4. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
5. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція): Конвенція; Рада Європи від 11.05.2011 р. *База даних «Законодавство України»*. URL : https://zakon.rada.gov.ua/go/994_001-11.
6. Левківський Б. К. Загальні проблеми юрисдикційного захисту осіб, постраждалих від насильства в сім'ї (домашнього насильства). *Часопис Київського університету права*. 2012. № 2. С. 171-174.
7. Opatsky, R., Pisotska, K., Chvaliuk, A., Molchanov, R., & Tulinov, V. (2023). Administrative and legal status of public administration subjects regarding countering terrorism: Situación administrativa y jurídica de las materias de la administración pública en materia de lucha contra el terrorismo. *Cuestiones Políticas*, 41(79), 583-594.